

Ateş eski bilimdeki dört temel maddeden biriydi. Yeni bilimde sekizincisi oksijen olan yüz küsur tane temel madde var. Eski bilimdeki diğer temel maddeler olan hava, su ve toprak, yeni bilimde atom da denilen temel maddeciklerin ve bileşimlerinin bir karışımı.

Ateş eski bilimden yenisine geçerken yakıcı bir konu oldu. Eski bilimde serbest kaldığında en yukarıya doğru yönelen ateş, yeni bilimde artık bir madde değil; ısı ve ışık yayılması olarak bir süreç. Yakıcılığı da buradan geliyor. Bir madde gibi görebiliyorsun. Dans ediyor sanki.

Ateş yeni bilimde madde gibi görünen bir süreç olmakla kalsa iyi. Isıyı bir yana bıraksak bile ışıklık başlı başına bir açmaz yeni bilimde. Maddecik mi, dalga mı tartışılabilir. Dalga desen maddecikliğine varırsın, maddecik desen dalgalığına.

1989'da New York'a gittim doktora. Orada parlak olduğu söylenirdi geleceğimin. Bense 1993'te İstanbul'a döndüm. Neler neler görmüştüm, neler neler bulmuştum. Aktarayım diye.

Annemlere geldik; baba evine.

Ertesi gün getirdiğimiz eşyalarla uğraşıyorduk. Televizyon açık bir yanda.

Kolay değil kıtalar arası ev taşımıştık. Uçakla üç kişinin izni ne kadarsa o kadarını taşıyabildik.

O da ne; televizyonda bir bina yanıyor. Film değil. Dışarıda insanlar sarmış yanan binayı. Bir uğultu, yer yer tekmil sesleri. Yan sokaklar hınca hınç dolu.

Binanın içinde Sivas'ta bir şölene gelen aydınlar varmış. Kaldıkları otel ateşe verilmiş. Dışarıda toplananlar, onlara karşı tepkiliymiş.

Sonra sonra ortaya çıktı olanlar. Bavullar salonun ortasında açık. Memlekete dönmenin sevinci kursağında kalmıştı.

Dışarıda toplanan da bizdik, içeride kavrulan da.

Dünya'ya değilse de memlekete ikinci gelişimdi. Amerika'dan yeni dönmüştüm ve öylece sorakalmıştım; "Kim yaktırdı bizi bize?"

Kin ve düşmanlık olmaması, mücadeleyle mümkün değil. Mücadelenin tarafları olur. Bir bakmışsın, ister istemez mücadele kendi içinden doğurmuş kin ve düşmanlığı.

En vahimi de eskiyle yeninin kesiştiği yerde parçalanmak. Ne eskinin geleneğinin bilgeliği kalır ileriye, ne de yeniye getiren zekanın.

Bu yarılma, kini düşmanlığı eleyip nasıl aşılır? Yanıt eskisiyle yenisiyle aynı; ne yapacaksak birlikte yaparak.

Ateş düştüğü yeri yakar. İzi kalır. Yanan yanımızın maddi manevi taleplerini karşılamak gerek bir yandan. Yakan yanımıza maddi manevi bedelini ödetmek gerek diğer yandan.

Adalet tam da bunların tek tek girişimlerle değil bir birlik olarak yapılmasıdır.

Böyle durumlarda körü körüne mücadele yerine adalet istemeliyiz, diye düşünürüm, biz biz olarak kalacaksak.

Bavullar boşaldı. Aradan yıllar geçti. İçindekilerden şimdiye ufak tefek bir kaç ufak eşyayı saymazsak bir şey kalmadı.

Televizyon seyretmekten pek haz etmedim ondan sonra. Ama beni buraya geri getiren arzu sönmedi. Hala canlı. Belki daha da kuvvetle.

Yıllar geçti. 2 Temmuz 1993'te, Sivas'ta düşmanlığı ve kini kışkırtma girişimi başarısız oldu. O kadar ki; çaba boyut büyüttü. Neredeyse meşru zor kullanma ayrıcalığı bile ele geçirilip kullanır oldu. Ne fayda; o çabalar boşu boşuna.

Dile kolay on dokuz yıl geçmiş. Gönlüm hala adalet istiyor. Hala "hava kurşun gibi ağır, hava

Ve hala yanıyorum

toprak gibi gebe." Hala "bağır bağır bağıyorum." Ve hala yanıyorum.

Daha bir umutla.